

STSJ de la Comunitat Valenciana de 3 de novembre de 2009, recurs 2244/2009

Successió d'empresa; el rebut de liquidació signat amb l'empresa cedent no té efectes alliberadors (accés al text de la sentència)

Els fets que s'enjudicien en aquest supòsit són els següents:

- El treballador demandant va prestar serveis des del 20-12-2001 fins al 16-07-2003 per a una primera empresa.
- Al produir-se el cessament amb la primera empresa, el treballador va rebre la liquidació corresponent per extinció del contracte de treball.
- En data 16-07-2003 i sense solució de continuïtat, va iniciar la prestació de serveis per a una segona empresa, realitzant la mateixa activitat que venia executant en la primera.
- Amb data 23-06-2008, aquesta segona empresa el va acomiadar al·legant causes econòmiques (art. 52 ET).
- L'antiguitat que li reconeix la segona empresa per al càlcul de la indemnització a que fa referència l'art. 53.1 b) ET és des de 16-07-2003, i no des de 20-12-2001.

A partir d'aquí el el TSJ de la Comunitat Valenciana es pronuncia sobre tres aspectes:

1) Nega la naturalesa alliberadora del rebut de liquidació en els supòsits de successió d'empresa. El rebut de liquidació signat amb l'empresa cedent no té eficàcia per a eludir la pervivència del vincle laboral amb tots els seus efectes, inclòs el derivat del temps de serveis prestats, és a dir l'antiguitat. En aquest sentit, es fa ressò de la STS de 16 de març de 1999, recurs 3587/2008, on s'afirma que el rebut de liquidació que es pugui subscriure amb l'empresari anterior no s'ha d'interpretar com un document acreditatiu de la finalització de la relació de treball, ja que la seva subscripció ve acompanyada d'actes de continuïtat de la mateixa. **En conseqüència, l'antiguitat que s'ha de reconèixer en aquest supòsit és des del 20-12-2001.**

2) Nega la improcedència de l'acomiadament per defecte en el càlcul de la quantia de la indemnització establerta a l'art. 53.1 b) ET. D'acord amb el que preveu l'art. 53.4 ET la decisió extintiva serà improcedent quan no es doni compliment als requisits exigits per l'apartat primer d'aquest article –entre ells, posar a disposició del treballador una determinada indemnització–, llevat que l'incompliment vingui referit a la quantia de la indemnització i es tracti d'un "error excusable" pel que fa al seu càlcul. Afirmar el TSJ que en els supòsits on es declara la successió d'empresa fruit de l'al·legació de la part recurrent i després de la pràctica de la corresponent prova, que és precisament la que fa néixer una antiguitat superior a la que venia reconeixent la part demandada, cal entendre que la quantitat que ofereix l'empresa com a indemnització en el moment que va notificar l'acomiadament objectiu, era la correcta. **En conseqüència, afirma el Tribunal, es tracta d'un error excusable.**

3) La improcedència de l'acomiadament objectiu per infracció de l'art. 52 c) ET al no haver acreditat l'empresa les causes econòmiques que al·legava. Per a negar que es tracti d'un acomiadament improcedent, el TSJ aporta la jurisprudència del TS –sentència de 29 de setembre de 2008- d'acord amb la qual, quan s'acreditin pèrdues

rellevants els acomiadaments poden tenir un principi de justificació, i que si les pèrdues són continuades i quantioses es presumeix en principi, llevat de prova en contrari, que l'amortització de llocs de treball és una mesura adient. Ara bé, aquesta connexió no opera de manera automàtica, sinó que requereix de l'aportació d'indicis i argumentacions suficients per tal que l'òrgan judicial pugui portar a terme la ponderació que en cada cas condueixi a decidir sobre la connexió suficient entre la situació de crisi i la mesura d'acomiadar. **En el supòsit objecte de la sentència, la reducció de l'activitat, la reducció de la jornada de tres treballadors a temps parcial i la resolució del contracte de lloguer de la nau que mantenia com a centre de treball, són indicis i argumentacions suficients perquè el Tribunal pugui portar a terme la dita ponderació.**